

*Iver, tak fordi du vil medvirke. For et par år siden kom jeg til at sige til konfirmanderne, at de var Generation Happy! Eftersom de har alle muligheder. Alle kan komme ind på en uddannelse. Men der er osse en vis angst: hvad skal jeg vælge? og kan jeg gennemføre det?
Hvordan var det da du var ung?*

Jeg har været så privilegeret at have fået lov til at prøve næsten alle erhverv, alt hvad jeg havde lyst til. Jeg blev konfirmeret et år senere end mine klassekammerater i Realskolen – jeg var den yngste i klassen. Af den årsag ”gik jeg til præst” helt alene. Det var nogle dejlige timer med gode diskussioner med den pågældende præst – der blev sluttet af med god musik og friskbagte boller sammen med præstefruen, hvorefter cykelturen gik til skolen i Aarup på Fyn.

Min far ville nok have foretrukket, at jeg tog en studentereksamen, men jeg havde fået nok skolegang og ville gerne blive elektriker eller radiomekaniker. Der var desværre ikke nogen lærepladser inden for disse fagområder, hvorfor min far en dag kom hjem og fortalte, at der nu skulle skrives kontrakt med et stort firma i Aarup. Her blev der solgt herre-, dame- og børnetøj, metervarer og gulvtæpper – ja alt fra knappenåle til gulvtæpper. Rent faktisk blev jeg glad for lærepladsen, men valgte alligevel til sidst at læse til skolelærer i håbet om at blive en af de lærere, der måske kunne gøre skoletiden lidt bedre for eleverne end min egen havde været. Jeg kastede mig ud i begge fag uden mange overvejelser, men havde mange tanker undervejs, hvorvidt jeg nu havde truffet det rigtige valg.

Måske var det også i håbet om måske at kunne hjælpe unge mennesker – og undertiden også mennesker i en mere moden alder – med at finde ud af, hvordan de kunne træffe det rigtige valg for dem med hensyn til uddannelse og erhverv, at jeg blev uddannet til og fungerede som statsansat erhvervsvejleder. Imidlertid kom der krisetider, og jeg havde det vanskeligt med de unges problemer med at finde lære- og uddannelsespladser. Så jeg søgte forgæves et job som forstander for en søfartsefterskole, og det er faktisk det eneste job, jeg har søgt forgæves, og det har måske været godt nok for søfartseleverne!

*Du har været kirkesanger og kordegn, og i en række år har du været ansat ved Nørre Uttrup kirke. Men du kommer også til gudstjenester. Hvad er det gode ved en gudstjeneste?
Kan en gudstjeneste være et slags ”helle” i et travlt liv?*

Jeg er næsten født med at skulle deltage i gudstjenester. Min far var organist allerede fra sit 16. år. Da jeg boede hjemme, var det ikke nemt at slippe for at gå i kirke, men da mine forældre flyttede og efterlod mig hos deres gamle veninde på Fyn, betragtede jeg nok kirkegang som noget, der kunne glæde den gamle veninde, men det blev faktisk en hel vane at gå frivilligt i kirke. Da jeg blev gift, skulle min habit kunne bruges i job som kirkesanger – mente jeg – så der var ingen grund til at købe to sæt tøj. Jeg har været kirkesanger i mere end tyve år, desuden i mine sidste erhvervsaktive år også kordegn. Som ansat kirkesanger og kordegn var der, så vidt jeg husker, syv årlige ”frivagter”. Jeg går nok oftere i kirke nu – ikke for betaling, men fordi jeg nødt vil undvære gudstjenesten, høre en god prædiken og føle freden – og forhåbentlig er der en god organist!

*Den moderne kirke har mange aktiviteter; her er aktiviteter for alle aldre og interesser. Kan kirken og dens menighedsråd og ansatte lave for meget? Bliver kirken en del af præstationsamfundet?
Og er den nødt til at følge med?*

Når vi kigger i kalenderen over gudstjenester, forsøger vi at sikre, at der er tale om en traditionel gudstjeneste – og lader andre kirkegængere deltage i de varierede udbud. Efter min formening er det op til menighedsrådet at hjælpe præsten/præsterne med at sikre, at der er tilbud, der passer til alle sognets beboere – ikke bare de få. Min kone og jeg har stor glæde af at komme i det sogn, hvor vores gravsted ligger.

Iver Gaarden, Nørre Uttrup

